

USAIN BOLT

9.58

POVESTEA CELUI MAI RAPID OM DIN LUME

CU ASISTENȚA LUI SHAUN CUSTIS

PREDA PUBLISHING
DISCOVER THE STORY

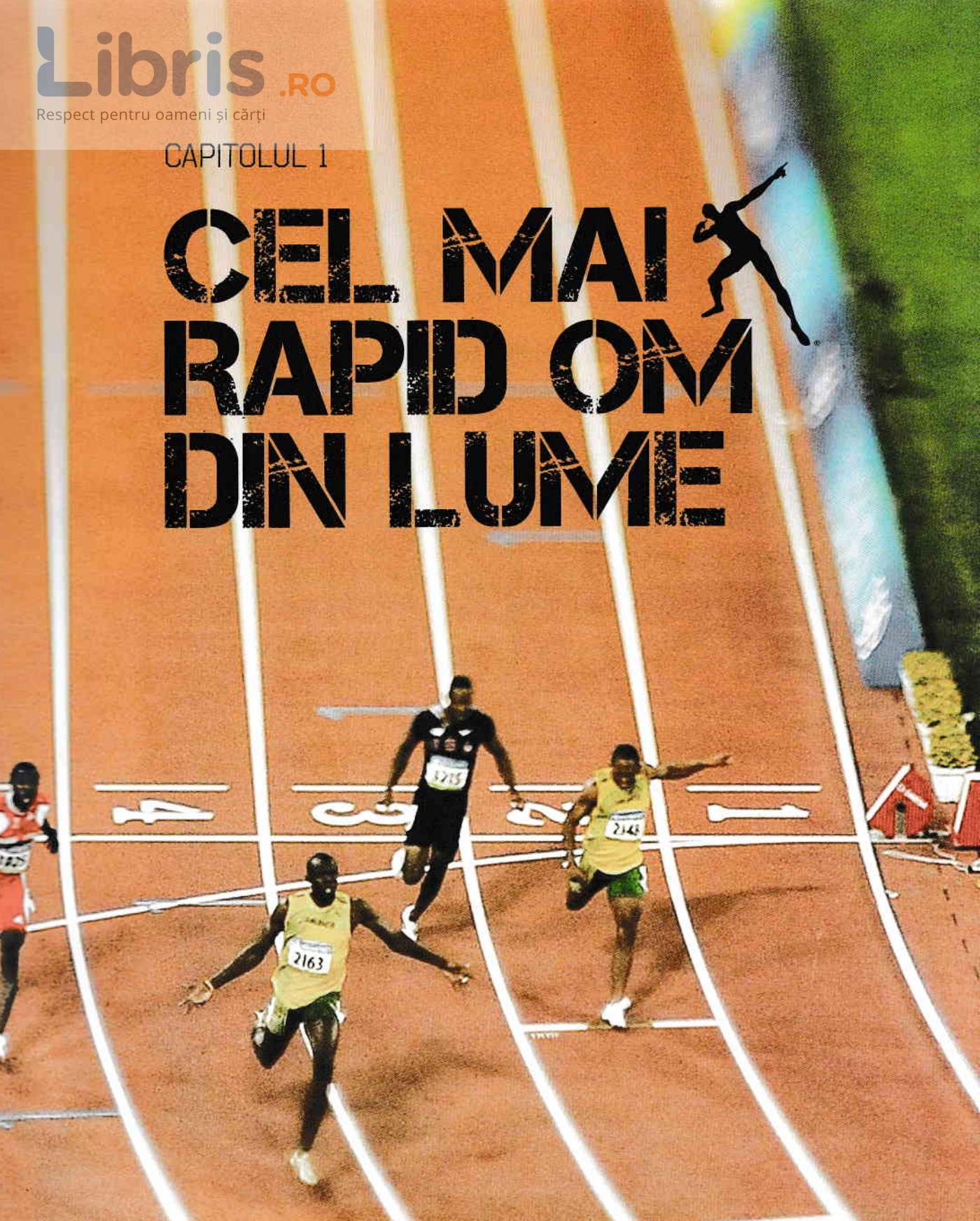

CUPRINS

1	CEL MAI RAPID OM DIN LUME	10
2	ACASĂ	24
3	FAMILIA	38
4	ÎNCEPUTUL	56
5	UN NOU ANTRENOR	70
6	TRECEREA LA UN ANTRENAMENT SERIOS	86
7	CHEMAREA BEIJINGULUI	104
8	ÎN CULMEA FERICIRII	120
9	ÎNTOARCEREA ACASĂ	138
10	BERLIN ȘI VIAȚA DE DUPĂ	154
11	INSULA MEA ÎNSORITĂ	174
12	ÎN AFARA PISTEI	188
13	ACOMODAREA CU CELEBRITATEA	200
14	UN SUBIECT FIERBINTE	218
15	LUPTA PENTRU A FI MAI BUN	234
16	DINCOLO DE SPORTUL MEU DE SUFLET	248
17	VIITORUL	268

CAPITOLUL 1

CEL MAI RAPID OM DIN LUME

USAIN BOLT – CEL MAI RAPID OM din lume. Nu mă satur niciodată să aud asta. Dacă întrebă o sută de oameni care este cel mai bun baschetbalist din lume, cel mai bun fotbalist sau cel mai bun jucător de cricket, e puțin probabil ca toți să-ți dea același răspuns. Dar dacă întrebă care este cel mai bun sprinter din lume, vei primi un singur răspuns: Usain Bolt. De ce? Pentru că aşa arată cronometrul. Este un lucru de necontestat. Cartea Recordurilor spune că pe distanță de 100 de metri plat, adevărata măsură a vitezei umane, sunt cel mai rapid om din toate timpurile, cu un record de 9,58 secunde, stabilit la Campionatele Mondiale de la Berlin.

Se spune că pe această planetă trăiesc 6,8 miliarde de oameni (n.r. 7,052 miliarde în noiembrie 2012) și că, de la începutul lumii până în prezent, au trăit aproximativ 107 miliarde de oameni. Ce poate fi mai frumos decât să știi că eşti cel mai rapid dintre toți?

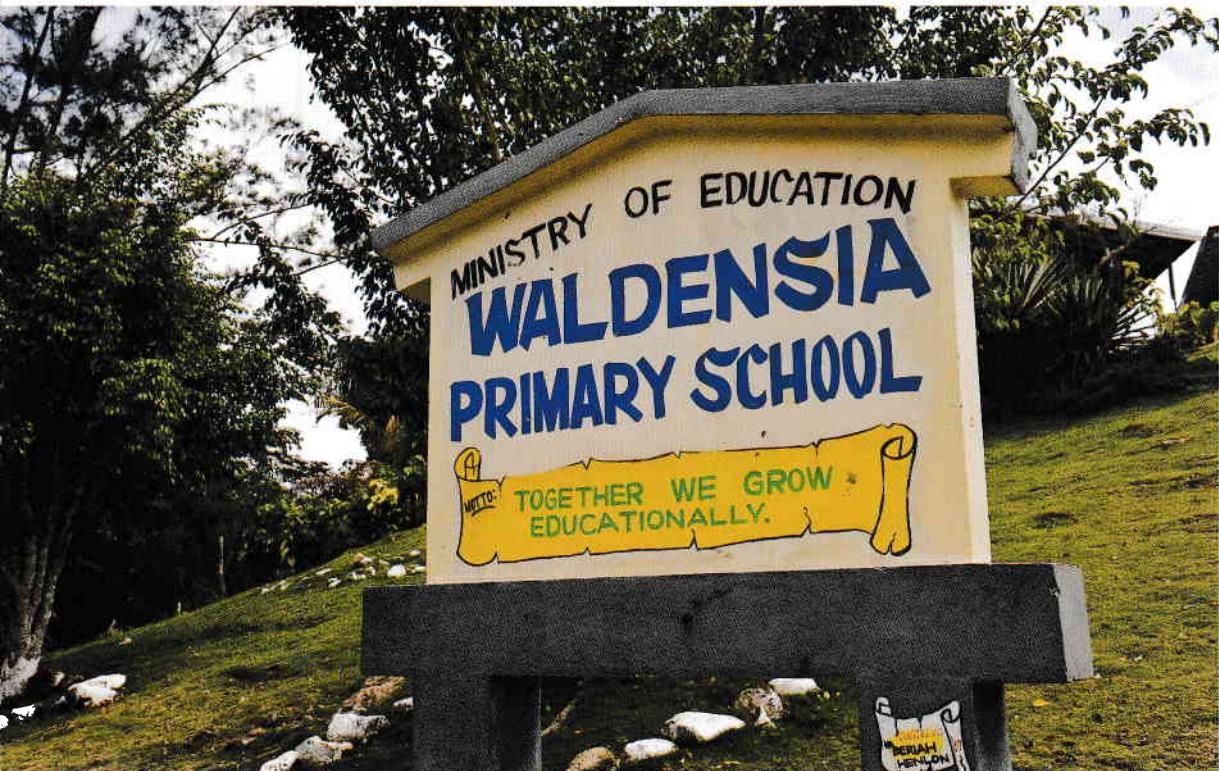
Am ales să fiu sprinter nu doar pentru că eram cel mai rapid puști din școală, ci și pentru că acest sport nu are legătură cu jocurile politice. În sporturile de echipă, e o chestiune de opinie dacă eşti cel mai bun jucător sau nu. Un antrenor te poate considera suficient de bun pentru echipa lui, altul nu. Sau te poți bucura de favoruri pe criterii de prietenie sau de rudenie. Însă în atletism, ori eşti cel mai rapid, ori nu eşti – părerea personală nu are nicio importanță.

În fața Școlii primare din Waldensia aveam o pistă de gazon, care încă există, exact în aceeași stare, cu ultima porțiune ușor înclinată la vale. Când am alergat prima dată pe această pistă, am fost întrecut de un tip pe nume Ricardo Geddes. Într-o zi, profesorul de sport Devere Nugent m-a întrebat dacă am curaj să pariez că îl pot întrece pe Ricardo. Miza era masa de prânz. Îmi place mâncarea aşa că pentru mine era un stimulent foarte bun. Am câștigat, m-am bucurat de masă și de atunci n-am mai pierdut niciodată în fața lui Ricardo. Atunci am trăit pentru prima dată acea senzație extraordinară pe care îți-o dă victoria asupra celui mai puternic adversar. Din

acel moment motto-ul meu a fost „Dacă te-am învins o dată, nu mă vei mai învinge niciodată”. Între mine și Ricardo exista o mare rivalitate sportivă și, atunci când a vrut să renunțe la atletism, l-am sfătuit să nu o facă. Însă, ca mai toți copiii din Jamaica, Ricardo își dorea să joace fotbal și încă mai joacă pentru unul dintre cluburile de pe insulă.

Oricât de mult îmi plăcea fotbalul și cricketul, alergatul a fost ceva natural pentru mine. După ce l-am întrecut pe Ricardo, am devenit cel mai rapid nu numai din școală, ci și din întregul sat Trelawny. După doar câțiva ani de liceu, când am început să mă antrenez serios, am ajuns cel mai rapid junior din Jamaica, iar apoi din lume.

Am câștigat medalii de aur și am stabilit recorduri la Jocurile Olimpice și Campionatele Mondiale. Dar de fiecare dată când intram în cursă cu un adversar puternic, precum coechipierul meu jamaican Asafa Powell sau americanii Wallace Spearmon și Tyson Gay, mă simteam exact ca atunci când mă întreceam cu Ricardo Geddes. Scopul era același: să alerg cât pot de repede și să trec primul linia de sosire, indiferent că o făceam în fața a 91 000 de oameni pe stadionul Bird's Nest din China sau pe terenul de sport din fața școlii.

**" CE POATE FI
MAI FRUMOS DECÂT
SĂ ȘTI CĂ ESTI
CEL MAI RAPID
DINTRE TOTI? "**

ORI DE CÂTE ORI MĂ APASĂ STRESUL COTIDIAN, locul în care mă refugiez este Trelawny, satul din nord-vestul Jamaicăi în care m-am născut. E un sat liniștit în care viața se desfășoară într-un ritm mai lent. Acolo mă pot relaxa fără să mă deranjeze nimeni. În Kingston, capitala Jamaicăi, unde locuiesc în prezent datorită antrenamentelor, lumea mă sună tot timpul și vine să mă vadă. Îmi place, însă câteodată simt nevoia să evadez. În Trelawny pot sta liniștit pe verandă în fața casei părinților mei, relaxându-mă și punându-mi ordine în gânduri. Lumea trece, mă salută și-atât. Toți mă știu de când eram puști, așa că nu li se pare mare scofală când mă văd.

Sunt și eu un om ca oricare altul și câteodată mă stresez destul de tare. Nu din cauza alergării, asta nu mă îngrijorează niciodată, ci din cauza chestiunilor personale, cum ar fi fetele, afacerile și toate lucrurile care trebuie organizate. Când merg acasă, stau în casa părinților mei din Coxeath, lângă Sherwood Content, trec pe la mătușa Lilly, o vizitez pe bunica și mă întâlnesc cu băieții cu care mă cunosc de când jucam împreună cricket pe maidanul din fața casei. Obișnuiam să tăiem o bucătă dintr-un bananier pe care o foloseam drept portiță, iar regula era că, dacă mingea intra în țarcul vitelor, ieșeai din joc. Am pierdut multe mingi în țarcul ăla. Casa are un bec pe veranda și obișnuiam să scoatem o masă și să jucăm domino până când se făcea atât de frig încât nu mai puteai sta afară. Nu există viață mai simplă.

Am păstrat legătura cu mulți dintre foștii meu profesori de la Grădinița Piedmont, dar și de la Școala primară Waldensia sau Liceul William Knibb. Am fost dat la grădiniță la vîrstă de doi ani și una dintre educatoare, doamna Sheron Seivwright, încă mai profesează. Directoarea de la Waldensia, doamna Mamrie Flash, care a avut mereu grija de mine, încă mai dă o mână de ajutor acolo, deși a ieșit la pensie. Profesoara de sport de la William Knibb, doamna Lorna Thorpe, care a fost ca o a doua mamă pentru mine, e încă în putere. Datorez enorm acestor oameni pentru că m-au crescut aşa cum trebuie.

Pentru a ajunge la Coxeath trebuie să ieși de pe autostradă și să intri

pe un drum sinuos, cu o singură bandă pe sens, unde nu se întâmplă niciodată accidente, deși e plin de curbe fără vizibilitate și crengi care atârnă deasupra drumului. Dar te obișnuiești, credeți-mă. La un moment dat intri pe un pod îngust care traversează râul Martha Brae, unde poți vedea plutele de bambus ale turiștilor care se aventurează până acolo. Turiștii numesc această regiune „Cockpit Country”. Are tot felul de specii de plante, insecte și animale, iar în mijloc se află o pădure tropicală. Uram când trebuia să merg cu tata la muncă, la compania producătoare de cafea din Windsor, pentru că era situată adânc în inima pădurii și mă ciupeau mii de Tânțari – nu te lăsau niciodată în pace.

În drum spre casă trec pe lângă Piedmont, Waldensia și pistă de alegare unde a început totul. E o pistă îngustă, lungă de 250 de metri, de forma unui oval nu prea bine proporționat, cu o porțiune dreaptă de 80 de metri și, aproape de linia de sosire, coborârea aceea de nivel de jumătate de metru, despre care vă povesteam. Odată, în timpul unei curse, am alunecat și am căzut. Aveam 9 ani și am plâns până la epuizare. De fiecare dată când văd curba aceea nu mă pot abține să nu înjur.

În copilărie eram bun la toate sporturile, dar în special la alergare, cricket și fotbal. Îmi plăcea să fiu portar și, în eforturile mele de a apăra poarta, m-am ales cu multe tăieturi și vânătăi de la plonjoanele pe iarbă cu pietre. Cricketul era cel mai important sport în școală primară. Jucam ca bowler¹ rapid și batsman² numărul trei. Eram prea mici să folosim o mingă de cricket adevărată, însă eram nimicitor cu una de plastic. În clasa a șasea învățasem deja să arunc mingea cu efect, lucru care necesită multă muncă.

Primii ani de școală au fost cei mai frumoși. N-aveai nicio grija, însă dacă erai obraznic, se luau imediat măsuri disciplinare. Mai faceam și eu năzbătii la școală și am fost pus la punct de câteva ori. Acasă, tata își impunea și el autoritatea ori de câte ori era necesar. Așa că obișnuiam să fug de el, iar lui îi plăcea să mă alerge. Dacă întreceam limita, mi se atrăgea întotdeauna atenția. Am fost norocos să locuiesc și cu mama și cu tata în aceeași casă, cred că asta m-a ajutat să fiu o persoană echilibrată (n.r. în Jamaica, această situație este destul de rară, mulți bărbați având relații poligamice, deși acest lucru este interzis prin lege).

Ne distrام foarte mult în școală. Țin minte că, în clasa a cincea, rădeam pe seama doamnei Roberts pentru că avea o proteză dentară care îi tot cădea. Odată, când eram în vizită cu clasa la o fabrică de zahăr din zonă, am enervat-o atât de tare încât, tipând, dinții i-au sărit din gură și s-au

¹ Cel care aruncă mingea

² Cel care lovește mingea

Respect pentru oameni și cărti
rostogolit până la baza acestui deal. Nu ne mai puteam opri din râs.

Cel mai bun prieten al meu era NJ. Mie mi se spunea VJ, aşa că era firesc să mă împrietenesc cu NJ – numele lui complet era Nugent Walker junior. Nu ştiu de ce mi se spunea VJ, însă conform tradiției jamaicane, părinții și rudele îți pot da un nume de alint. Dacă cineva mă strigă VJ în loc de Usain, cu siguranță e din Trelawny. Și dacă asta vi se pare ciudat, să știi că tatăl meu se numește Wellesley, dar toată lumea îi spune Gideon. Ce spuneti de asta?

Profesorul meu de sport din Waldensia, domnul Nugent, care preda și matematica, era un om bun, dar putea inspira și teamă. Într-o zi, ne-a lăsat să studiem tabla înmulțirii de la 1 la 15 și, cum noi nu eram foarte entuziasmați, am început să jucăm fotbal în clasă. NJ era cu spatele când domnul Nugent a apărut brusc de nicăieri, l-a prins și i-a administrat două lovitură, după care l-a

